Allahu pripada ono što uzme i ono što je dao. Kod Njega je rok svakom precizno određen, pa neka se strpi i nada nagradi.

Usama b. Zejd kazuje: “Kćer Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, poslala je nekoga po njega, a sa njim smo bili Sa’d, Ubej i ja, poručivši mu: ‘Moj sin (ili: moja kćerka) je na samrti, pa dođi.’ On nas pozva i posla jednog (od nas) da joj prenese selam i da joj kaže da Allahu pripada ono što uzme i ono što je dao. Kod Njega je rok svakom precizno određen, pa neka se strpi i nada nagradi. Ona opet posla po njega i zakle ga da joj obavezno dođe, te joj je otišao. Dijete je stavljeno u krilo Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, a već je bilo na izdisaju. Kada to vidje, oči Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, zasuziše. Sa’d mu reče: ‘Šta je to?’ On reče: ‘Ovo je milost koju, kome hoće od Svojih robova, Allah stavi u srce. A Allah će biti samilostan prema robovima koji osjećaju samilost.’” U drugoj verziji kaže se: “...u srca onih robova koje je odabrao, i doista je Allah milostiv prema robovima koji su samilosni prema drugima.”

[Vjerodostojan] [Muttefekun alejh]

Zejd b. Usama, radijallahu anhu, veli da je Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, jedna od njegovih kćerki, preko glasnika, poslala poruku da joj je sin na samrti, tražeći od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da dođe. Nakon što je primio poruku, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, poručio joj je po glasniku da se strpi i nada nagradi za to što je zadesilo, te da je Allahovo sve što uzme i sve što nam je dao, i sve kod Allaha ima određen rok. Dakle, treba se strpjeti i nadati se nagradi za strpljenje, jer ima ljudi koji se strpe, a ne nadaju se nagradi. Međutim, kada se čovjek strpi na iskušenju i nada se nagradi, to znači da on svojim saburom (strpljivošću) želi da mu Allah to upiše kao dobro djelo i da ga nagradi. "Allahu pripada ono što uzme i ono što je dao", ovo je veličanstvena rečenica. Kada znamo da sve pripada Allahu, ako nešto uzme od tebe, to je Njegovo, a ako ti nešto da, to je također u Njegovom vlasništvu, pa kako da se čovjek ljuti (da bude nezadovoljan) ako Allah uzme ono što Mu pripada? Zbog toga se preporučuje čovjeku, kada ga zadesi neko iskušenje (musibet), da kaže: "Inna lillahi ve inna ilejhi radži'un", a to znači: doista smo mi Allahovi, i doista ćemo se Njemu vratiti, odnosno: mi smo Allahovo vlasništvo, čini sa nama ono što hoće; ako nam iz ruku uzme ono što volimo, pa Allahovo je i ono što nam uzme i ono što nam da. Čak i ono što ti Allah da, to nije tvoje vlasništvo (ti to ne posjeduješ), nego to pripada Allahu, zbog toga ne može čovjek ono što mu Allah da koristiti osim na način kako je Allah propisao i dozvolio. U ovome je dokaz da je naše vlasništvo nad onim što nam Allah da ograničeno i nepotpuno, jer nemamo potpunu slobodu u raspolaganju njime. Ljutiti se zbog toga što Allah nešto oduzme jest protivno šerijatu i razumu. "Kod Njega je rok svakom precizno određen...", tj. sve ima svoju mjeru, pa kada čovjek bude ubjeđen u to da Allahu pripada sve što nam da i sve što nam uzme, i da je Allah svemu propisao određeni rok, tada bude zadovoljan odredbom. Ova

posljednja rečenica znači da čovjek nije u stanju da promijeni ono što mu je određeno da ga zadesi, niti da ga ubrza niti da odgodi. Evo o tome Božijih riječi: "Svaki narod ima svoj kraj, i kada njegov kraj dođe, ni za tren ga neće moći odgoditi niti ubrzati" (Junus, 49). Ako je svemu određen rok i ako se ništa ne može ni ubrzati ni odgoditi, onda nema koristi od potištenosti i nerazumnog ponašanja, jer koliko god čovjek bio potišten i koliko god se ljutio, neće time ništa od odredbe promijeniti. Nakon što je glasnik obavijestio kćerku Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, o onome što joj je poručio i naredio, ona ga je ponovo poslala tražeći od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da neizostavno dođe. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pošao je sa skupinom ashaba. Kada su stigli, umiruće je dijete dato Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem; duša mu je hroptala (kao da izlazi i vraća se). Vidjevši to, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zaplaka i oči su mu se ispunile suzama. Sa'd b. Ubada pomisli da Allahov Poslanik, salallahu alejhi ve sellem, plače opirući se Allahovoj odredbi, pa mu je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Ovo je milost koju, kome hoće od Svojih robova, Allah stavi u srce", odnosno plačem iz samilosti prema njemu, a ne opirući se Allahovoj odredbi. Zatim je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Doista je Allah milostiv prema robovima koji su samilosni prema drugima." Ovaj je hadis očit kao dokaz da je dozvoljeno plakati uslijed nedaće ili smrti.

http://www.sunnah.global/hadeeth/bs/show/3290